Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 2014–2015

32 716 Evaluatie Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Nr. 18 BRIEF VAN DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 22 juni 2015

1. Inleiding

In de brief over bewegingen op de hybride markt WGA die ik uw Kamer op 20 februari 2015 heb gestuurd (Kamerstuk 29 544, nr. 589) heb ik uw Kamer toegezegd indien nodig maatregelen te treffen ter borging of verbetering van de concurrentieverhoudingen op de hybride verzekeringsmarkt WGA. Tijdens het algemeen overleg arbeidsongeschiktheid/beroepsziekten, op 28 mei jongstleden, heb ik aangegeven voor het zomerreces een brief over de hybride WGA-markt aan uw Kamer te sturen. Met deze brief doe ik deze toezeggingen gestand en wil ik uw Kamer informeren over een voorstel tot aanpassing in de wijze van financiering van WGA-lasten bij het UWV en een andere afbakening van het eigenrisico beoogd met ingang van 1 januari 2017.

Ik constateer dat het evenwicht op de hybride WGA-markt onder druk is komen te staan. Om het evenwicht op deze markt te verbeteren bereid ik regelgeving voor, daarmee wordt de wijze van premiestelling na terugkeer naar het UWV aangepast. Tevens wordt de financieringswijze van staartlasten die ontstaan als een werkgever eigenrisicodrager wordt aangepast. Deze wijzigingen worden zodanig vormgegeven dat er voor werkgevers die nu bij UWV verzekerd zijn, geen premiegevolgen zullen zijn.

1. De premie voor (middel)grote werkgevers die na een periode eigenrisicodragen terugkeren naar het UWV wordt gebaseerd op alle historische WGA-lasten, dat wil zeggen de WGA-lasten die zijn ontstaan tijdens publieke verzekering bij het UWV én tijdens eigenrisicodragerschap. De publieke premie wordt zo beter vergelijkbaar met de premiestelling bij private verzekeraars.
2. De financieringswijze van de zogenoemde staartlasten van (middel-)grote werkgevers die na een periode van publieke verzekering voor

kst-32716-18
ISSN 0921 - 7371
’s-Gravenhage 2015

het WGA-risico kiezen voor eigenrisicodragerschap WGA aangepast worden. De afbakening van het eigenrisico wordt zo vorm gegeven dat hier geen staartlasten van werkgevers (ongeacht hun grootte) meer onder vallen. De staartlasten zijn de WGA-lasten van werknemers die op het moment van overstap een WGA-uitkering ontvangen of ziek zijn en op termijn een WGA-uitkering ontvangen.

In paragraaf 2 van deze brief zal ik ingaan op de beoogde invoeringsdatum en de overgangssituatie. Ik geef in paragraaf 3 een beschrijving van de WGA-markt en de wijze van premiestelling bij het UWV. Vervolgens beschrijf ik in paragraaf 4 waarom er sprake is van een onevenwichtigheid op de WGA-markt. Daarna wordt in paragraaf 5 beschreven welke wijzigingen ik in de financiering aangebracht. Ik eindig de brief met een weging van de alternatieven die het Koninklijk Actuarieel genootschap gedaan heeft in haar positionpaper.

2. Invoeringsdatum en overgangssituatie

Beoogde invoeringsdatum

Om de verandering in de publieke premiestelling en behandeling van staartlasten te realiseren is aanpassing van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), de Wet financiering sociale verzekeringen (Wfsv) en het Besluit Wfsv nodig. De beoogde inwerkingtredingsdatum van deze aanpassing van wet- en regelgeving is 1 januari 2017. In de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters (Wet BEZAVA) is eerder geregeld dat werkgevers de mogelijkheid krijgen om voor de totale WGA-lasten (vast en flex samen) eigenrisicodrager te worden. Eerder dit jaar (Kamerstuk 29 544, nr. 589) heb ik uw Kamer geïnformeerd dat de inwerkingtreding van dit deel van de Wet BEZAVA wordt uitgesteld tot 1 januari 2017. De verschillende aanpassingen in de premiesystematiek zullen derhalve gelijktijdig in werking treden.

Overgangssituatie

Door middel van deze brief informeer ik uw Kamer en ook werkgevers, werknemers en verzekeraars over de aanstaande veranderingen in de financiering van publieke WGA-lasten en de afbakening van het eigenrisico.

Om anticiperend en sterk marktverstorend gedrag en grote overgangskosten voor werkgevers te voorkomen zal in de wet- en regelgeving worden opgenomen welke datum bepalend is voor het vaststellen welke systematiek van toepassing is. De nieuwe wijze van premiestelling en afbakening van het eigenrisicodragerschap (zonder staartlasten) zal met ingang van 1 januari 2017 gelden voor alle werkgevers die na 1 juli 2015 terugkeren naar de publieke verzekering, respectievelijk eigenrisicodrager worden. Ik stel voor met ingang van 1 januari 2017 niets te veranderen (eerbiedigende werking) aan de vaststellingswijze van de gedifferentieerde WGA-premie en de afbakening van het eigenrisicodragerschap voor werkgevers die reeds bij het UWV verzekerd zijn, respectievelijk eigenrisicodrager zijn op 1 juli 2015 of eerder. De publieke premie van een (middel)grote werkgever die na 1 juli 2015 en voor inwerkingtreding van de nieuwe financieringsstructuur terugkeert naar het UWV in de periode tot inwerkingtreding zal op de huidige wijze berekend worden. Vanaf de inwerkingtredingsdatum van de nieuwe financieringsstructuur zal de publieke premie voor deze werkgevers gebaseerd gaan worden op de totale WGA-lasten (ontstaan bij het UWV en tijdens eigenrisicodragerschap). Als gevolg hiervan zullen deze werkgevers per 1 januari 2017 gemiddeld een hogere publieke premie gaan betalen.

De (middel)grote werkgever die na 1 juli 2015 en voor inwerktredingsdatum van de nieuwe financieringsstructuur ervoor kiest om van publieke verzekering over te stappen naar eigenrisicodragen zal gedurende deze periode de WGA-uitkeringslasten van werknemers die tijdens de periode van publieke verzekering zijn ontstaan zelf moeten financieren. Deze uitkeringslasten komen vanaf inwerkingtredingsdatum van de nieuwe financiering ten laste van de reserve van de Werkhervattingskas (Whk) bij het UWV.

Bij de uitwerking van de wet- en regelgeving zal worden onderzocht of andere aanpassingen wenselijk zijn, bijvoorbeeld met betrekking tot de vraag wie in de aanloop naar de wijziging verantwoordelijk is voor de re-integratie van WGA-gerechtigden van wie de uitkeringen onder de staartlasten vallen.

3. Beschrijving WGA-markt, publieke premiestelling

Beschrijving WGA-markt

De Wet WIA kent met betrekking tot de financiering van de WGA een hybride stelsel. De WGA biedt werkgevers de keuze om zich via het UWV te verzekeren of om eigenrisicodrager te worden. Eigenrisicodragers hebben daarbij de mogelijkheid om zich via een private verzekeraar te verzekeren. De meeste werkgevers die eigenrisicodrager worden kiezen voor zo'n private verzekering. Als werkgevers geen actie ondernemen, zijn zij automatisch via het UWV verzekerd voor het WGA-risico.
Voor de financiering gelden zowel voor het UWV als voor de private verzekeraars voorwaarden. Doel van deze voorwaarden is om voldoende financiële zekerheid in te bouwen. Alhoewel voorwaarden worden gesteld aan private verzekeraars is de financiering niet hetzelfde. De belangrijkste verschillen zijn:
Het UWV moet de WGA middels een omslagstelsel financieren. De totale premie bij het UWV is dus gebaseerd op het financieren van de lopende lasten in het kalenderjaar.
Private verzekeraars moeten bij de financiering van de WGA gebruik maken van een rentedekkingsstelsel. In de premiestelling moet rekening gehouden worden met een kapitaalreservering voor de toekomstige uitkeringslasten van werknemers die op het moment van overstap een WGA-uitkering ontvangen of ziek zijn en op termijn een WGA-uitkering ontvangen.

Naast verschillen in de financieringssystematiek zijn er meer verschillen tussen het UWV en private verzekeraars. Private verzekeraars kunnen bijvoorbeeld zelf de duur van het contract dat zij offreren bepalen. Daarnaast hebben private verzekeraars de mogelijkheid om eigen pakketten samen te stellen en daarbij extra diensten aan te bieden. Deze extra diensten hebben effect op de premie die private verzekeraars in rekening brengen. Aangezien de verzekering bij het UWV de defaultoptie is, kent het UWV een acceptatieplicht. Private verzekeraars hebben geen acceptatieplicht. Daarnaast hebben private verzekeraars de mogelijkheid om producten gericht onder de aandacht van werkgevers te brengen. Daar tegenover staat dat private verzekeraars wel kosten maken voor acquisitie, deze kosten maakt het UWV niet.

Het hybride stelsel kan eraan bijdragen dat partijen scherp blijven en dat zowel op de private markt als bij het UWV zoveel als mogelijk gestreefd wordt om gedeeltelijk arbeidsgeschikte werknemers weer zo veel mogelijk te re-integreren. Een continu aandachtspunt in het hybride stelsel is het, zo gelijk mogelijke, speelveld tussen het UWV en private verzekeraars. Op basis van een analyse van de voor- en nadelen die partijen ten opzichte

van elkaar hebben, is ten tijde van de introductie van het hybride stelsel geoordeeld dat het UWV en private verzekeraars elkaar in evenwicht houden. Ook heb ik de afgelopen jaren al onderzoeken[1] laten plaatsvinden om te bekijken of het speelveld in evenwicht is gebleven.

In de eerste jaren van de WGA was de premie bij het UWV door de opbouw in het omslagstelsel (veel) lager dan bij private verzekeraars. Kist en Keuzenkamp[2] hebben dit probleem als eerste gesignaleerd, er is voor gekozen om te corrigeren voor de lagere publieke premie door een tijdelijke opslag op de premie bij het UWV te zetten. Deze opslag was op macroniveau bepaald en werd op individueel werkgeversniveau toegepast. Door het toepassen van een rentehobbelopslag werd de premiehoogte bij publieke en private verzekeraars vergelijkbaar. In de jaren tot 2013 is de rentehobbelopslag geleidelijk afgebouwd. De opbrengst van de rentehobbelopslag is in de reserve van de Whk terecht gekomen. De omvang van deze reserve bedraagt momenteel circa € 1,5 miljard.

Uit onderzoek van De Nederlandsche Bank (DNB) blijkt dat private verzekeraars kort na de introductie van de Wet WIA sterk geconcurreerd hebben op prijs om op die manier marktaandeel te verwerven.[3] Ook gebrekkige datakwaliteit heeft tot te lage premies geleid. Private verzekeraars hebben verliezen geleden op hun WGA-portefeuille. Het onderzoek laat zien dat de private markt inzet op herstel, onder andere door het aanpassen van het proces van premievaststelling en het aanscherpen van het acceptatiebeleid. Het gevolg hiervan is dat de premies zijn gestegen. In het kader van de Wet structuur uitvoeringsorganisatie werk en inkomen (Wet SUWI) worden door het UWV gegevens verstrekt aan private verzekeraars die noodzakelijk zijn voor een juiste risico-inschatting. Ondanks deze maatregelen geeft DNB aan dat het verlies dat private verzekeraars tot en met 2013 hebben geleden opgelopen is tot € 1,6 miljard.

Ook de mobiliteit op de markt kan een indicatie geven van het functioneren van de markt. In de eerste jaren na inwerkingtreding van de Wet WIA nam (als verwacht) het aandeel eigenrisicodragers toe. Vanaf 2010 stabiliseerde het aandeel eigenrisicodragers zich. In die tijd was ruim 27% van de werkgevers eigenrisicodrager. In 2014 is het aandeel eigenrisicodragers voor het eerst gedaald en deze trend zet zich voort in 2015.[4] De recente bewegingen op de verzekeringsmarkt duiden mogelijk op een afname van het gelijke speelveld tussen het UWV en private verzekeraars.

Beschrijving huidige publieke premiesystematiek

De wijze waarop het UWV de premie bepaalt (voor de WGA verzekering (vast en flex)) is op grond van de Wfsv nader uitgewerkt in het Besluit Wfsv. Elke bij het UWV verzekerde werkgever wordt in het Besluit Wfsv ingedeeld in één van de drie grootte-klassen: kleine, middelgrote en grote werkgevers.[5]

---

1 Kamerstuk 32 716, nr. 16.

2 A.W. Kist en H.A. Keuzenkamp, 2003, Overwegingen met betrekking tot de uitvoering van de regeling Werkhervatting Gedeeltelijk Arbeidsgeschikten, Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

3 http://www.dnb.nl/nieuws/dnb-nieuwsbrieven/nieuwsbrief-verzekeren/nieuwsbrief-verzekeren-januari-2015/dnb317952.jsp (januari 2015)

4 Kamerstuk 29 544, nr. 589.

5 Kleine werkgevers hebben een loonsom tot en met tien maal de gemiddelde loonsom per werknemer per jaar, de loonsom van middelgrote werkgevers is meer dan tien en tot en met honderd maal de gemiddelde loonsom per werknemer en grote werkgevers hebben een loonsom van meer dan honderd maal de gemiddelde loonsom per werknemer.

De indeling wordt gemaakt op basis van de loonsom van de werkgever twee jaar eerder (t-2), en is bepalend voor de wijze waarop de gedifferentieerde premie wordt berekend. Bij de berekeningswijze van de gedifferentieerde premie voor een individuele werkgever is dus in eerste instantie de loonsom leidend. Voor kleine werkgevers is de gedifferentieerde WGA-premie gelijk aan de sectoraal bepaalde premie. Voor grote werkgevers wordt een individuele premie bepaald. Voor middelgrote werkgevers wordt een gewogen gemiddelde bepaald van de sectoraal bepaalde premie en de individuele premie.

Sectoraal bepaalde premie (kleine werkgevers)

De sectoraal bepaalde premie is gelijk aan de verwachte lasten van alle bij het UWV verzekerde werkgevers in de sector, gedeeld door hun verwachte loonsom.

Individueel bepaalde premie (grote werkgevers)

De individueel gedifferentieerde premie bestaat uit een rekenpercentage en een opslag of korting. Het rekenpercentage is het percentage waaromheen wordt gedifferentieerd en is voor alle werkgevers gelijk. De opslag wordt voor elke werkgever individueel bepaald op basis van een vergelijking tussen het individuele werkgeversrisicopercentage van de betreffende (middel)grote werkgever en het gemiddelde werkgeversrisicopercentage. De opslag kan ook negatief zijn en zorgt dan voor een korting op het rekenpercentage.

Begrenzing individuele werkgeverspremie

Met het oog op onderlinge solidariteit tussen werkgevers in de publieke verzekering is de individueel bepaalde premie begrensd. De premie bedraagt ten hoogste vier maal het gemiddelde percentage en ten minste een kwart van het gemiddelde percentage. Is de berekende premie hoger dan de maximumpremie, dan wordt de premie gelijkgesteld aan de maximumpremie. Is de berekende premie lager dan de minimumpremie, dan wordt de premie gelijkgesteld aan de minimumpremie. Deze begrenzingen gelden niet voor de sectoraal bepaalde premies. Kleine werkgevers kunnen daardoor een premie krijgen die beneden de minimumpremie ligt of boven de maximumpremie. Middelgrote werkgevers krijgen een premie die gelijk is aan een gewogen gemiddelde van een sectoraal bepaalde premie en een individueel bepaalde premie. Ook deze gewogen totale premie kan buiten de begrenzingen treden.

4. Probleemanalyse

Werkgevers die eigenrisicodrager zijn voor de WGA en willen terugkeren in de publieke verzekering blijven verantwoordelijk voor de affinanciering van de lopende uitkeringen die ontstaan zijn tijdens de periode van eigenrisicodragen, de staartlasten. Als de eigenrisicodrager een private verzekering heeft afgesloten zijn deze (staart)lasten van de eigenrisicodrager in de meeste gevallen al gefinancierd binnen de private polis. Omdat de lasten die zijn ontstaan tijdens het eigenrisicodragerschap achterblijven bij de verzekeraar begint de werkgever als het ware weer met een schone lei en zijn er de eerste jaren na terugkeer naar het UWV geen publieke WGA-lasten. Kleine werkgevers zullen bij het UWV een sectoraal bepaalde premie gaan betalen. Grote werkgevers betalen over het algemeen de individueel bepaalde minimumpremie. Pas vanaf vier jaar na terugkeer bij het UWV wordt de premie van grote werkgevers bij

het UWV gebaseerd op WGA-lasten[6]. De premie van middelgrote werkgevers is een gewogen gemiddelde van de sectoraal bepaalde en individuele premie, waardoor ook bij middelgrote werkgevers de individuele WGA-lasten pas na vier jaar meewegen in de publieke premie.

Als grote publiek verzekerde werkgevers eigenrisicodrager worden moeten de publieke staartlasten door de werkgever zelf gefinancierd worden. Als kleine werkgevers van publieke verzekering overstappen naar eigenrisicodragen, komen de staartlasten ten laste van het sectorfonds of het Uitvoeringsfonds voor de overheid (Ufo). Voor middelgrote werkgevers die de overstap maken wordt een deel van de staartlasten uit het sectorfonds of het Ufo betaald en dienen de overige lasten door de werkgever zelf gefinancierd te worden.
Kortom als een grote werkgever van een private verzekeraar overstapt naar het UWV zal de premie die hij bij het UWV moet betalen de eerste vier jaar worden vastgesteld op de publieke minimumpremie. Daar staat tegenover dat indien deze werkgever na een aantal jaar de overstap terug naar de private markt wil maken hij nog verantwoordelijk blijft voor de financiering van de staartlasten ontstaan tijdens de publieke verzekering. Over een langere termijn bezien zijn de lasten voor werkgevers in beide systemen vergelijkbaar, maar op het moment dat een werkgever een keuze maakt lijkt de premie die het UWV de eerste periode na terugkeer in rekening brengt gunstiger dan de premie van een private verzekeraar.

Het evenwicht op de hybride markt is onder druk komen te staan als gevolg van het groter wordende verschil tussen publieke en private premies en door de verschillen in financieringssysteem. Werkgevers lijken zich bij de keuze voor verzekering voor het WGA-risico met name te baseren op het kortere termijn voordeel dat bij het UWV behaald kan worden. De wijze waarop schadelastbeheersing is vormgegeven weegt niet of bijna niet mee in de keuze. Het feit dat werkgevers bij de overstap van het UWV naar private verzekeraars eventuele staartlasten zelf moeten financieren kan een drempel opwerpen voor een overstap naar de private markt. Ik vind dit een ongewenste ontwikkeling.

5. Wijziging financiering

Wijziging publieke financiering WGA

Gedifferentieerde premie op basis van totale historische lasten

De wijze waarop de individuele premie wordt bepaald wordt aangepast voor werkgevers die de overstap maken van eigenrisicodragerschap naar het UWV. Gekozen is om de premiestelling uit het rentedekkingstelsel te benaderen door naast lopende uitkeringslasten ook de staartlasten uit de premie te financieren. De individuele premie bij het UWV zal gebaseerd worden op de totale historische WGA-lasten van de eigenrisicodrager (ongeacht of deze lasten ontstaan zijn toen de werkgever eigenrisicodrager was of verzekerd bij het UWV). Bij de bepaling van de premie wordt uitgegaan van de gerealiseerde WGA-lasten en de loonsom van twee jaar tevoren (t-2-systematiek). Terugkerende werkgevers betalen bij het UWV op deze wijze in feite een premie die meer vergelijkbaar is met een premie die zij zouden gaan betalen bij overstap tussen private verzekeraars. De premie die bij het UWV wordt betaald (zeker de eerste jaren na terugkeer) wordt dan hoger dan nodig is om de omslaglasten mee te financieren.

---

[6] Dat komt omdat de WGA-lasten van twee jaar eerder (t-2) worden gebruikt bij de premieberekening.

Net als in de huidige situatie zal de premie bij het UWV begrensd worden door een minimum en een maximum. De berekeningswijze van de minimum en maximumpremie wordt niet aangepast.

Staartlasten financieren uit reserve

Werkgevers die de overstap van eigenrisicodragerschap naar publieke verzekering bij het UWV maken zullen in de nieuwe systematiek veelal een premie gaan betalen die hoger zal zijn dan nodig is om de jaarlijkse lasten in het omslagstelsel te dekken. Jaarlijks zal dat deel van de premieopbrengsten dat niet voor de lasten in het omslagstelsel benodigd is toegevoegd worden aan de reserve in de Whk. Deze extra premiebaten leiden niet tot premieverlaging voor de werkgevers die al bij UWV verzekerd zijn. Uit deze reserve zullen de staartlasten van alle werkgevers die op enig moment kiezen voor eigenrisicodragerschap worden gefinancierd. Deze staartlasten zullen dus ook niet leiden tot premieverhoging voor de werkgevers die al bij UWV verzekerd zijn. Naast de bovengenoemde premieopbrengsten maakt ook de opbrengst van de zogenoemde rentehobbelopslag in de jaren 2007–2012 deel uit van de reserve. Door ook de opbrengst van de rentehobbelopslag in te zetten wordt voor deze werkgevers een belemmering om over te kunnen stappen naar de private markt opgeheven.

De huidige financiering van de staartlasten van kleine en (deels van) middelgrote werkgevers via de sectorfondsen en het Ufo verandert dus vanaf 2017. De wijze van financiering van staartlasten via de Whk-reserve vanaf 2017 geldt voor werkgevers die na 1 juli 2015 eigenrisicodrager worden. De staartlasten van werkgevers die vóór 2 juli 2015 eigenrisicodrager WGA zijn geworden blijven wel via de sectorfondsen en het Ufo gefinancierd en zullen niet betrokken worden in de premieberekening van UWV bij een eventuele beëindiging van het eigenrisicodragerschap in de toekomst.

6. Weging alternatieven Actuarieel Genootschap

Begin dit jaar heeft het Koninklijk Actuarieel Genootschap (AG) in haar Position Paper een onderzoek uitgevoerd naar de actuariële risico's die verbonden zijn aan het WGA-eigenrisicodragerschap. Het AG constateert dat door elementaire verschillen tussen publieke en private uitvoerders een level playing field ontbreekt. Voor private verzekeraars is er onvoldoende sprake van gelijkwaardige verwachte gezonde financiële uitkomsten. Ook zijn verzekeraars afhankelijk van het UWV voor wat betreft de keuringen en de informatieverstrekking.
Het AG heeft een aantal aanbevelingen gedaan om de houdbaarheid van het hybride stelsel te vergroten. De aanbevelingen betreffen procesmatige wijzigingen binnen het huidige stelsel, wijzigingen van systematiek binnen het huidige stelsel, wijzigingen in de dekking binnen het huidige stelsel en het uitbreiden van het stelsel met een vereveningscomponenent. Ik heb uw Kamer bij de beantwoording van vragen van de leden Schut-Welkzijn en Aukje de Vries en tijdens het algemeen overleg arbeidsongeschiktheid/beroepsziekten op 28 mei jongstleden toegezegd in deze brief aandacht te besteden aan de voorstellen die het AG doet met betrekking tot wijziging van systematiek en dekking van het huidige stelsel.

Ik deel de analyse van het AG dat er op dit moment onvoldoende sprake is van een gelijk speelveld op de WGA-markt en dat het evenwicht kan verbeteren door aanpassing van de systematiek binnen het huidige stelsel. Het AG heeft aangegeven dat met name het blijvend toepassen van (rentedekkings)compensatie, het wijzigen van de premiesystematiek

bij overstap van privaat naar publiek (en vice versa) en het toevoegen van het IVA-risico aan het hybride stelsel een geschikt vertrekpunt zijn voor oplossingen die meer balans in het hybride stelsel op de lange termijn brengen. De gekozen aanpassing in de financiering is in overeenstemming met de aanbevelingen van het AG. Door het aanpassen van de wijze waarop de premie bij het UWV berekend wordt, en door het aanpassen van de afbakening van het eigenrisicodragerschap worden de verschillen tussen publieke en private financiering verkleind en wordt de houdbaarheid van het hybride stelsel verbeterd.
Het toevoegen van het IVA-risico aan het hybride stelsel vind ik een vernieuwend idee en wil ik nader verkennen. Het leidt echter, zo schrijft ook het AG, tot extra complexiteit in het stelsel. Ik heb er daarom voor gekozen deze aanbeveling vooralsnog niet op te volgen.

Ik blijf over het functioneren van het hybride stelsel en de ontwikkelingen op de verzekeringsmarkt in het bijzonder met alle betrokken partijen in gesprek. Ik verwacht dat het evenwicht op de markt verbetert als gevolg van de wijziging in de financieringsstructuur bij het UWV. Ik verwacht dat in een evenwichtigere markt het aantal werkgevers dat overstapt van publieke verzekering naar eigenrisicodragerschap of andersom beperkt is. Ik verwacht dat het financiële effect van de aanpassing voor de macro werkgeverslasten gering zal zijn. Ik zal dit monitoren en indien nodig extra maatregelen treffen ter borging of verbetering van het speelveld en het lastenkader voor werkgevers.

Het wetsvoorstel waarin de benodigde wetswijzigingen met betrekking tot de genoemde maatregelen worden opgenomen verwacht ik in het najaar naar uw Kamer te kunnen sturen.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L.F. Asscher